

**BISDOM
ROTTERDAM**

**Homilie bisschop Van den Hende
Romebedevaart in het Heilig Jaar
Zendingsviering Basiliek Sint Paulus Buiten de Muren, Rome
1 mei 2025**

Galaten 1, 11-20
Matteüs 28, 16-20

Broeders en zusters, medepelgrims op deze bedevaart, we zijn de vierde heilige deur doorgegaan en nu zijn we dicht bij het graf van de heilige apostel Paulus. We zijn bij het graf van de apostel Petrus begonnen in de basiliek van de Sint Pieter en onze laatste bijeenkomst van gebed is hier in de kerk die is toegewijd aan Paulus. Een bijzonder moment omdat we terugkijken op bijzondere dagen van gebed, van eucharistie, van samen letterlijk onderweg zijn. En we kunnen ook een beetje vooruitblikken: Wat blijft er van deze dagen hangen? Wat blijft er aan woorden van de Heer in mijn hart bewaard? Wat komt er terecht van het beantwoorden van mijn roeping?

We horen hier in de basiliek momenteel allerlei bijgeluiden van het geluidssysteem. Maar dat is thuis ook zo. Ook thuis zijn er allerlei stoorzenders die door onze goede voornemens heen gaan, door onze goede bedoelingen en onze hoop. Daarom is het misschien goed dat we daar nu alweer een beetje aan wennen. We zijn nog niet in de hemel, al lijkt een kerk zoals deze basiliek daar misschien wel een beetje op.

We zijn onderweg en als God het ons geeft dan blijven we dat nog een tijdje. Ik ben blij dat we als pelgrims onderweg zijn met verschillende generaties. Jongeren en ouderen. En we hebben het niet alleen over de leeftijd. Want het gaat ook om mensen die al langer katholiek zijn of pas korte tijd. Mensen die al lang geleden het doopsel ontvingen, of die pas die stap hebben gezet om tot de Kerk, het lichaam van Christus, te gaan behoren. Het is belangrijk dat wij van alle leeftijden zijn wat betreft generaties en geboortejaren en jaren van toetredingen tot de Kerk. Want pas wanneer verschillende generaties elkaar opvolgen, het geloof aan elkaar doorgeven, kan de Kerk verder met de verspreiding van het evangelie. En de verspreiding van het evangelie is het allerbelangrijkste wat Christus aan zijn Kerk heeft toevertrouwd. Het is het allerbelangrijkste wat Petrus en ook Paulus ter harte ging.

We horen in de eerste lezing dat de apostel Paulus verzekerd is van zijn roeping (Galaten 1, 15-16a). Ik heb eerst de leerlingen vervolgd. Ik heb menig christen over de kling gejaagd (Galaten 1, 13). Ik heb zelfs op de jassen van anderen gepast die zo de mouwen vrij hadden om Stefanus te stenigen (Handelingen 7, 57-60). Maar nu ben ik pas een echte leerling van de Heer. Aan de ene kant is Paulus heel bescheiden. Hij noemt zichzelf 'de minste van alle apostelen' en zelfs 'een misgeboorte' (1 Korintiërs 15, 8-9). Maar hij is helemaal niet bescheiden wanneer het gaat om het werk dat hij verricht heeft en de vruchten ziet van zijn verkondiging (1 Korintiërs 15, 10). Want hij weet: het zijn niet zijn woorden, maar het zijn de woorden van de Heer. En het zijn niet zijn vruchten, maar de vruchten die voortkomen uit de verspreiding van het Woord van God.

In de mate waarin wij openstaat voor die woorden, kan ook het Rijk van God zich verder verspreiden en verdiepen. Verspreiden is één ding: dat het zoveel mogelijk mensen mag bereiken. Maar verdiepen is nog een stap verder. Dat je er ook in weet te volharden: 'Zalig zij die het woord van God horen en in hun hart bewaren' (Lucas 11, 28). Eenmaal gedoopt

behoren wij tot de Kerk van Christus. Eenmaal gedoopt behoren wij tot het lichaam van de Heer. Toch kunnen we heel verschillende ontwikkelingen zien na de doop. Bij sommige mensen is bij het verdampen van het doopwater ook de boodschap van het evangelie alweer vergeten. Bij anderen krijgt het geloof pas op een later moment de kans om zich te verdiepen en te groeien.

Ik hoop van harte dat wij, in de kracht van de genade die ons bij het doopsel en het vormsel wordt gegeven, het geloof weten te bewaren als Gods geschenk voor ieder van ons. Zoals Paulus het geschenk van de vergeving en de barmhartigheid van de Heer bewaarde in zijn hart voor altijd (2 Korintiërs 5, 19-21). Dat gaf hem de kracht om het evangelie te verspreiden. En Petrus, de apostel bij wiens graf we deze bedevaart mochten beginnen, kwam ook zelf tot een verdieping van zijn geloof toen hij de verrezen Heer opnieuw mocht ontmoeten. Hij wist: de Heer is mijn leven (Johannes 21, 17).

Dat betekent niet dat we nooit eens twijfelen. Het betekent ook niet dat alle stoorzenders definitief uit ons leven en uit ons hart zijn verdwenen. Steeds opnieuw hebben we Gods aandacht en zijn nabijheid nodig. Daarom kunnen we elke dag de viering van de eucharistie ontvangen als het geschenk van de Heer als bron en het hoogtepunt van ons leven in geloof. Zelfs in het evangelie, broeders en zusters, wanneer de leerlingen de verrezen Heer mogen zien, is er niet alleen maar sprake van grote zekerheid. Er staat: 'ze vielen in aanbidding neer, maar sommigen echter twijfelden' (Matteüs 28, 17). Niet een twijfel om nu af te haken, maar een twijfel om nog méér kracht van God te vragen. Niet een twijfel om het evangelie te relativiseren maar een twijfel om steeds meer het verlangen te hebben om te groeien in het woord van God als het fundament van ons bestaan.

Zo dadelijk mogen wij samen ons geloof hernieuwen. Het geloof in de Heer, dat nooit oud is of bij het oud papier kan. Het is de kracht die ons hart vernieuwt en die ons als Kerk onderweg laat zijn, steeds meer met de boodschap van de liefde en het geloof. Opdat wij de hoop bewaren die nodig is om onze pelgrimstocht te kunnen voltooien.

Mogen wij in deze viering opnieuw de Heer beloven dat wij zijn gave niet tevergeefs ontvangen (2 Korintiërs 6, 1). En wij mogen weten dat wij elkaar gegeven zijn als bemoediging op de weg van het evangelie. En dat we ook zelf getuigen worden van het geloof dat de Heer ons geschonken heeft. Want het geloof verspreiden begint met het geloof verdiepen. En als wij het geloof verdiept hebben en onze twijfel overwonnen, staat ons de weg open om ook zelf te getuigen van de Heer.

Laat het verspreiden van het evangelie niet alleen aan uw buurman of buurvrouw over, maar wees ook zelf op de weg van de Heer een getuige, zoals Petrus en Paulus en de andere apostelen. Zoals de heilige Willibrord die naar Rome kwam om van de paus de zegen te ontvangen toen hij zijn missioneringwerk begon. Moge de Heer onze woorden versterken, opdat we niet overmoedig zijn maar bescheiden, in de overtuiging dat God die het goede werk in ons begonnen is, het ook zal voltooien (Filippenzen 1, 6). Amen.